

forhøbd Søndagsjageriet. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at det vilde være hensigtsmæssigt og rigtigt, om specielle Fredningsbestemmelser kunde vedtages gennem Anordning; men heller ikke saadan en Lov, der vilde give Tilladelse til gennem Anordning at give Fredningsbestemmelser i forskellige Egne, har jeg den allerminste Tro til at kunne gennemføre. At Forbedringer ikke vilde lykkes, det er min Grund, hvorfor jeg tilraadede og tilraader det høie Thing for Dieblirket at se bort fra den Tanke at ville undergive vor Sagtlovgivning en grundig Revision, men at vi derimod indskrænke os til at tage, hvad vi kunne faae. Der troer jeg, at det Bedste, vi kunne faae, er, hvis det kunde lykkes at vende tilbage til en simpel Forlængelse af Loven af 24de Mai 1879. Dermed er det jo slet ikke sagt, at jeg vilde fraraade i Fremtiden, og endogfaa i en meget nær Fremtid, at tage under Overvejelse og Forhandling Forslag til en Forbedring af Sagtlovgivningen. Dette vilde kunne gøres med saameget større No, naar man ikke derved forstyrrede Udsigten til at bevare det, vi nu have. Dersom man nu vilde begynde at arbejde paa en Forbedring og Revision af Sagtlovgivningen, vilde det Forslag, vi her behandle, sandsynligvis komme til at gaa op i det større Forslag, og saa risikerede vi, Ingenting at faae. Men have vi en Fredningslov paa 3 Aar, er der Tid til at forsøge at gennemføre det Mulige, saa kan man gjøre det med No, og lykkes Forsøget ikke, replierer man dog paa Noget. Jeg er derfor overmaade tilfreds med den Udtalelse af det ærede Medlem, som interesserer sig saa meget for Sagten, at han vil resignere i den Henseende, at han ikke allerede nu ved denne Leilighed vil søge at bringe det dertil, at man skulde forsøge paa en Revision af Sagtlovgivningen, men udsætte det til en senere Periode. Da vil han vistnok kunne faae Tilslutning fra flere Sider, og det vil saa være under saadanne Omstændigheder, at man uden Risiko for at stade Sagen kunde behandle et saadant Lovforslag. Jeg vil altsaa gjentage, hvad jeg begyndte med, at jeg tilraader enten at tage Forslaget, som det er, eller, hvis man vil gjøre nogen Forandring, indskrænke sig til at føre det tilbage til en simpel Forlængelse af Loven af 24de Mai 1879.

Clausager: Jeg for min Del vilde tilraade at tage Lovforslaget, som det foreligger, idet jeg anser den Forandring, der er foretaget i det andet Thing med Hensyn til den tidligere midlertidige Lov, for at være en Forbedring. Jeg var, da vi havde den forrige midlertidige Lov til Forhandling, imod, at der blev sat en forskellig Fredningstid for Hare og Agerhøns, thi, som omtalt af det ærede 4de kongevalgte Medlem (Fischer), tror jeg, at det er noget mislykt og let vil give Anledning til, at Frednings-

bestemmelserne overtrædes. Jeg mener desuden, at det er temmelig tidligt, at Sagten paa Agerhøns skulde kunne begynde den 12te September. Mange af de unge Jugle ere til den Tid ikke fuldt udvorne, og har man en varm September, hænder det vist meget ofte, at betydelige Partier af skudte Agerhøns ligefrem gaa i Jordærvelse og forraadne, og det er altsaa et Tab. — Jeg er derimod enig med den ærede Minister i, at det er en forstærket Fredning for Agerhøns, om ogsaa Sagten paa dem tillades i November Maaned, naar den derimod ophører i den større sidste Halvdel af September, thi det er utvivlsomt, at i September ere disse Jugle langt mere tanne, og der kan lettere skydes langt flere af dem end i November. Det er desuden ikke saa sjældent til Gene og Besvær for Lodsæerne, da deres Kreaturer og Faar i September staa tværede paa Marken og tidt forstyrres ved Sagten. Jeg finder derfor, at det er en Forbedring i Lovforslaget, at Fredningsbestemmelserne for Agerhøns nu ere blevne satte fra 1ste December til 1ste Oktober, og vil ret gjerne tillade mig at anbefale, at det bliver staaende. De Udtalelser, der bleve fremsatte af det 4de kongevalgte Medlem, kan jeg forøvrigt i alt Bessentligt tiltræde. Jeg beklager, at der, som han omtalte, er forskellige Guller i Lovgivningen, hvorved det lykkes Udstillige at omgaa Fredningsbestemmelserne, og jeg kan heller ikke Andet end tro og vil haabe, at det ved en Revision af Sagtloven vil kunne lykkes at træffe nærmere Bestemmelser, som frembyde større Garanti end de nuværende for, at Loven vil kunne overholdes.

Mourier-Petersen: Dersom det ærede Medlem, der nys talte, havde Ret i, at den Endring, der er vedtagen i det andet Thing, vil bevirke, at Sagtiden bliver ens for Hare og Agerhøns, og at det altsaa skulde være et Moment for, at vi skulde blive staaende ved Lovforslaget, som det nu foreligger, vilde jeg ganske vist tillægge hans Udtalelser nogen Betydning i saa Henseende; men jeg tror, at det ærede Medlem tager feil i dette Punkt. Sagtiden for Hare er efter den nuggældende midlertidige Sagtlov og ogsaa efter det foreliggende Forslag forskjellig fra Tiden for Hønsjagten. Harejagten gjælder nemlig til 31te December. Hvis Harejagten skulde falde sammen med Hønsjagten, vilde den falde bort i December Maaned, men det gjør den ikke. Altsaa har det ærede Medlem ikke Ret deri. Denaest mente det ærede Medlem, at det vilde være ogsaa i Hønsenes Interesse, at Sagtiden kom til at gjælde fra 1ste Oktober istedetfor 12te September. Ganske vist falder den egentlige Hønsjagt i Tiden nærmest efter 12te September, men den ærede Landskingsmand maa ogsaa lægge vel Mærke til, at man ved at sætte Sagtiden fra 1ste Oktober vil gjøre det meget vanskeligt overhovedet at drive